

RACA

SCIJ

Ski Club International des Journalistes
Slovenska sekcija novinarjev smučarjev

2014

PETROL

 KRKA

Mercator

**47. SREČANJE SCIJ SLOVENIJE – DRUŠTVA NOVINARJEV
ŠPORTNIKOV SLOVENIJE – Krvavec, 2. do 8. marec 2014**

Dragi smučarji, prijateljice in prijatelji!

Bil je začetek januarja. Z Aljano sva se pogovarjali po telefonu in bentili čez vsakdanje težave. Ko je beseda nanesla na najine »obveznosti«, povezane s Kravcem, je obema šlo na smeh. Potem sem nekako izdavila: »Kaj pa, če ne bo snega?« Aljana je seveda večno optimistična: »Ne bo odpadlo. V nobenem primeru. Ne sme. Nehej, no.«

Danes, ko nastaja ta tekst, 6. februarja, so razmere obrnjene na glavo. Žled je ovil Slovenijo in povzročil ogromno škode in težav. Poslušam naše Dogodke in odmeve in s pogledom iz pisarne objamem zasnežen Ljubljanski grad. Upam, da se bodo razmere kmalu izboljšale.

No, naše smučarsko srečanje JE! Na Kravcu je danes 135 cm snega in po napovedih sodeč bo narava še postregla s snežno odejo. Če pomislim na našo siceršnjo dobro voljo in na vse, ki radi prihajate na naša srečanja, je imela Aljana prav – naše srečanje bi uresničili v takšnem ali drugačnem vremenu. Tako

kot vedno. Najbrž pa se strinjate z mano, da je vseeno lepše, če smo obkroženi z belino.

Spomnim se lanske snežne romantike v Kranjski Gori. Lepo smo se imeli in ni razloga, da tudi letos na Kravcu ne bi bilo tako. Vsak po svojih močeh se skupaj z gostitelji trudimo, da bi bilo na Kravcu za vse nas lepo srečanje.

Dobrodošli, novinarke in novinarji, dragi gostje, na Kravcu. Naša druženja potekajo po običajnem scenariju, res pa je, da je vsakokrat malo drugače, saj so vsako leto kakšne nove dogodivščine. Tudi letos bo tako. Kdor bo na Kravcu od nedelje, 2. marca naprej, bo imel dovolj časa za bolj ali manj suhe treninge. Lidija Jež mi je obljudila, da bo vse zainteresirane uvedla v tai chi. Še ne veste, kaj je to? Vprašajte Lidijo. Do srede bodo iz organizacijskega odbora z vami Džeri, ki mu je popolnoma jasno, zakaj so kuharice najbolj prodajane knjige, Darko, ki ima za vsako vprašanje primeren

odgovor, Uha, naša najlepša brada, in Meta, nepogrešljiva organizacijska sila. Dolgčas ne bo. Svoje pa bomo dodale tudi Aljana, Barbra in jaz – triperesna evergreen deteljica. Zdaj veste, koga boste lahko kritizirali ali pohvalili. Uradna otvoritev srečanja bo v sredo, 5. marca 2014, pred večerjo. V četrtek, 6. marca, in petek, 7. marca, bomo – kot vedno – tekmovali. Dobro pa je, da ne lovimo nobene olimpijske norme, kot je to na Kravcu decembra uspešno

počela violinistka singapurskega rodu Vanessa Mae. V petek pride tudi dj Anže, ki smo ga spoznali lani. Da pride z dobro voljo, je razvidno s fotografije.

V petek bo prav poseben dan, za katerega se trudi Barbra. Upamo tudi, da bo z nami vsaj nekaj tistih, ki še niso bili v naši družbi, prvopristopniki torej. Pa to še ni vse ... Več pa vam ne bom izdala.

Skupaj se prepustimo Kravcu in se imejmo lepo!

DARJA

Drage novinarke in novinarji smučarji

Znova lepo pozdravljeni na Kravcu, ki je gostitelj tokratnega, že 47. zimskega srečanja, kjer boste tekmovali tudi na državnem prvenstvu v veleslalomu in smučarskih tekih. Kravec je pomemben za razvoj turizma v občini Cerkle, kjer si zadnja leta prizadevamo za čim večji razcvet. Občina Cerkle je v zadnjih letih znaten del denarja namenila za spodbujanje turizma, ne le zimskega, temveč tudi poletnega. Občina, turistično-informacijski center, gostinci in drugi turistični delavci si skupaj z RTC Kravec prizadevamo za skupen nastop na trnih. Žal, pa nam na tem območju še vedno primanjkuje nastanitvenih zmogljivosti.

Vem, da boste te dni skušali ujeti lepo spomladansko smukko na Kravcu. Jaz pa vas že zdaj vabim, da obiščete Kravec tudi

poleti, se sprehodite na Zvoh, morda obiščete kakšno planšarijo ali vasi pod Kravcem: Sidraž, Ambrož, Šenturško goro... Prav slednje so vse bolj zanimivi cilji za gorske in druge kolesarje, ki so kljub potnim sragam na čelu na cilju poplačani s čudovitimi razgledi na Julijske in Kamniške Alpe. Hribarjeva vila, Boršnikova hiša, Barletova hiša, spomenik skladatelja Davorina Jenka, sodobno urejeno središče Cerkelj, so zgodaj nekatere točke, ob katerih bi se morali ustaviti. Vasi in številne cerkve pa imajo bogato umetnostno-zgodovinsko dediščino. Tudi grad Strmol, ki ga prvič omenjajo v trinajstem stoletju, je zelo blizu. Grad so v zadnjih letih temeljito prenovili, po predhodni najavi v javnem-gospodarskem zavodu Brdo,

pa si ga lahko tudi ogledate. V občini Cerkle smo veseli vsakega gosta, čeprav si želimo, da bi bilo več takšnih, ki bi pri nas ostali več časa. Cerkle so primerno izhodišče za številne izlete, kolesarjenje, sprehode, poleti pa so vasi pod Kravcem tudi startna točka številnih padalcev. V zadnjih letih so ponudbo obogatili številni gostinci, ki se vse bolj odločajo za jedi naših babic in znajo skuhati dobre gorenjske jedi na žlico.

Vesel sem, ker znova prihajate na Kravec, kjer boste našli tudi izzive za nove zapise. Vsem priželim, da bi pozabilni na naporn vsakodnevne urnike in da bi se »u naš občin prov fletn mek.«

FRANC ČEBUL,

župan občine
Cerkle na Gorenjskem

PROGRAM SREČANJA

Nedelja, 2. 3.: Zbor udeležencev ob 14. uri na spodnji postaji gondole. Zaradi logističnih razlogov je odhod na Kravec skupinski in sicer **ob 14.30 uri**. Parking bo zagotovljen. Za prtljago bo poskrbel RTC Kravec. Do hotela se boste popeljali s štiri sedežnico. Karte ne boste potrebovali.

Ponedeljek, 3. in torek, 4. 3.: Smučanje, sankanje, morda kakšna partija namiznega tenisa in še marsikaj se bo našlo na pustni torek.

Sreda, 5. 3.: Zbor za prihajajoče v sredo je na spodnji postaji gondole **ob 15.30, odhod gondole na Kravec točno ob 16. uri.** Vse ostalo pa tako kot v nedeljo.

18.30: Slovesno odprtje 47. zimskega srečanja SCIJ Slove-

nija z vsem že tradicionalnim protokolom.

Četrtek, 6. 3.: 11.00: Start tekmovanja v veleslalomu

Po kosilu podelitev medalj
17.30: Volilni občni zbor Društva SCIJ Slovenija

Petak, 7. 3.: 11.00: Start tekmovanja v teku.

Po kosilu podelitev medalj.

Potem pa še marsikaj, kar je še zavito v tančico skravnosti in presenečenj.

Sobota, 8. 3.: Zjutraj, na dan žena, sledi slovo. Pa saj je vedno tako, da je vsega lepega enkrat konec. Vsaj za nekaj časa.

Ne bomo ne lačni, ne žejni. Vsak dan, **ob 13. uri**, se bomo zbrali na hotelski terasi in se pustili razvajati Jerryjemu izboru gostincev. Dnevna smučarska karta bo 20 EUR in jih boste plačali toliko, kolikor jih boste porabili. Savna nam je na voljo vsak dan dve uri.

Volili bomo

Letošnji občni zbor našega SCIJ bo volilni. Ja, minilo je štiri leta od volilnega občnega zbora na Voglu 2010. Letošnjega bomo imeli v okviru 47. (že 23. v samostojni Sloveniji) zimskega srečanja na Krvavcu, v četrtek, 6. marca 2014, ob 17.30, v hotelu RAJ na Krvavcu.

Ob pregledu dela za pretekla štiri leta bomo volili predsednika društva, 8 članov in članic izvršnega odbora, predsednika oziroma predsednico nadzornega odbora in namestnika – namestnico ter 2 člana oziroma članici nadzornega odbora ter njuna namestnika – namestrnice.

Člani društva ste bili prvič obveščeni o začetku kandidacijskega postopka že lani ob prvem pismu za Krvavec 2014, s katerim smo vas pozvali tudi k preliminarni prijavi za srečanje. Pa ni bilo praktično nobenega odziva. Ko boste imeli tole Raco v rokah, pa bo res skrajni čas, da predlagate kandidate. V Pravilih društva smo določili, da se lahko kandidature vlagajo do 24. ure na dan pred sklicanim občnim zborom. To je letos sreda, 5. marec, do 24. ure. Da ne bi bilo zapletov na samem občnem zboru, so zaželena tudi pisna soglasja kandidatov.

Sicer pa same volitve določata 5. in 6. odstavek 18. člena Pravil Društva SCIJ Slovenija. Zato ta člen tudi v celoti objavljamo.

18. člen

Občni zbor lahko veljavno sklepa, če je ob predvidenem začetku se je prisotnih več kot polovica članov društva.

Če ob predvidenem začetku seje občni zbor ni sklepčen, se začetek seje odloži za petnajst minut, ko mora biti prisotnih najmanj 20 članov društva, da občni zbor lahko veljavno sklepa.

Občni zbor odloča z večino glasov navzočih članov.

Če občni zbor odloča o prenehanju društva mora biti na občnem zboru udeleženih 2/3 vseh članov. Sklep o prenehanju društva je sprejet, če zanj glasuje večina od 2/3 navzočih članov.

Glasovanje in volitve organov društva so praviloma javne. Tajne volitve organov društva se opravijo, če to zahteva najmanj tretjina na občnem zboru prisotnih članov društva.

Kandidature za predsednika društva, izvršni in nadzorni odbor se lahko vlagajo do 24. ure na dan pred sklicanim občnim zborom.

DVAJSET LET POZNEJE ...

Sem moral preveriti ali je res. Pa je. Po zapisniku, ki ga je podpisala naša Aljanca, bo aprila res minilo 20 (dvajset) let mojega predsednikovanja slovenskemu SCIJ. Več kot 40 (štirideset) let je minilo odkar sem med račke na smučeh prismučal na Zatrniku. Več kot 30 (trideset) let je od mojega prvega mednarodnega skiževskega podviga v španski Baqueri Beret.

Vsega je kriv seveda Luka, ki me je nakuril, da sem šel na Zatrnik. Potem se me SCIJ ni znebil do danes, pa tudi zdaj se me ne bo. V vseh teh letih sem manjkal samo dvakrat: na Jahorini in na Popovi šapki. Zvestoba do groba!

Do Kanina 81 (to je bilo takrat, ko je zaslovel hotelski bazen), sem z veseljem pomagal garačem, ki so pripravljali naša srečanja, za ta Bovec pa sem moral kar precej bolj poprijeti in se naučil praktičnih veščin, ki jih zahteva priprava takih veledogodkov.

Osemdeseta so bila zlato obdobje primorske sekcijske: pripravili smo prvi kriterij zadnjega snega in prvo poletno srečanje SCIJ v Portorožu, ki so ga uspešno nadaljevali in to še vedno počnejo naši hrvaški kolegi.

Kako sem se potem znašel na kandidatni listi za predsednika, še zdaj ne vem, vem pa, da sem si že takrat rekel: če bom izvoljen, bom tudi resno delal.

Upam, da sem v teh letih to oblubo izpolnil. Z ekipo, ki je bila takrat izvoljena tudi v IO, smo uspeli pripraviti srečanje v Kranjski Gori, četudi smo imeli na voljo le dobra dva meseca, pripraviti legendarno

svetovno srečanje SCIJ v Mariboru 2000 in se istega leta ne odpovedali slovenskemu srečanju v Cerknem, preoblikovali našo sekcijsko pri DNS v SCIJ - Društvo novinarjev športnikov Slovenije, uspeli zadržati solidno finančno stanje našega društva in zelo dobro pripravljati zimska srečanja, kriterij zadnjega snega, nekaj časa tudi še Račke na morju, pa tekaške preizkušnje v Izoli in Ljubljani ter brezstevilne teniške turnirje in udeležbo novinarjev tenisačev na mednarodnih srečanjih.

Da ne bi postal ta prosti spis o podvigih in dosežkih slovenskega SCIJ kakšen slavospev, se po teh 20 letih predsednikovanja in več kot 40 letih skiževanja zares iskreno zahvaljujem vsem, ki ste mi dovolili, da sodelujem z vami. To sodelovanje je bilo res izjemno, mnogo sem se naučil od vas in mislim, da tudi drug od drugega. Gojimo vse dobro kar je rodilo to sodelovanje še naprej in pozabimo kakšne neprjetnosti, četudi smo se tudi iz njih kaj naučili.

Slovenski SCIJ je eden najuspešnejših udov Mednarodnega SCIJ, v katerem imamo po preteku Uroševega podpredsedniškega mandata novega nadobudnega slovenskega podpredsednika. Blaž bo dostenjen naslednik in morda bo ublažil nekatere birokratsko-filistske težnje, ki že nekaj časa vejejo iz Mednarodnega komiteja. Slovenski SCIJ pa naj ostane tak kot smo ga gradili: odprt, radosten in radoživ, radosten in vesel, prijateljski in smučarski.

UHA

gorenje

I FEEL
SLOVENIA

GREMO V ŠVICO

61. zimsko srečanje Mednarodnega SCIJ se bo letos zdalo v Švici. V zimsko športnem središču Champery – Portes du Soleil.

Lepo zveni, kajne? Seveda se bo svetovni novinarski smučarski srejeni pridružila tudi naša ekipa. 10 članic in članov ter 11. Blaž

Močnik, prvič v vlogi podpredsednika Mednarodnega SCIJ. Blaž, glej, da se boš izkazal. Velja pa omeniti, da bo v Švico

potoval tudi Uroš Šoštarič, ki so ga organizatorji povabili v zahvalo za njegovo dolgoletno delo podpredsednika Mednarodnega SCIJ.

Naše barve bodo v Švici zastopali:

Albinca Podbevšek, Neva Blažetič, Maja Grgič, Petra Lesjak Tušek, Gregor Pucelj, Bojan Veselinovič in Uroš Esh po razultatih lanske Kranjske Gore, Alenka

Leskovic, Jože Jerman in Darko Koren pa v zahvalo za vse, kar so dobrega in lepega storili za našo račjo druščino v Kranjski Gori. Zaželimo jim čimveč dobrih rezultatov in pa medalj. Saj smo se v času olimpijade v Sočiju že kar razvadili. In ne nazadnje jim želimo vsaj tako dobrega počutja kakršnega smo bili deležni v Kranjski Gori.

MV

NE BOMO LAČNI

Pa je spet pred nami novo novinarsko smučarsko prvenstvo in z njim tudi kulinarični del tega našega srečanja. Se še spomnите Kranjske Gore in nepozabnega Naceta Rajha iz gostilne Rajh, ki je skupaj s svojim zetom vozil od doma do nas kar pet ur po snežnem metežu? In je rekel: »Jerry, tega kar sem naredil za vas, ne bi naredil niti domačemu župniku.« Je bila že kdaj izrečena lepša pohvala naši račji druščini? Pa nepozabnega kosila v Ratečah, dobrih kranjskih klobas iz mesarije Čadež. In še in še ...

Kriza je zarezala tudi v gostinske vrste. Pa smo vseeno dobili nekaj prijateljev, vrhunskih gostiln, ki bodo letos naši gostitelji. Dva sta iz Gorenjske, pa naj še kdo pripoveduje tiste

vice o škrtih Gorenjcih. Prvi je domačin, po domače se reče gostišču Pri Češnarju. Za start našega srečanja nam je nekaj dobro priskrbel **Zvonko Erjavšek**.

Potem pride v torek **Toni Meglič**, ki ima skupaj s soprogo gostilno Ančka v Šenčurju pri Kranju. Več kot dvesto let stara gostilna ki je po vsej Sloveniji znana po štrukljih, bo del teh kulinaričnih dobrot predstavila tudi nam. Pa ne samo štrukljev, Toni pripravlja pravcato kmečko pojedino.

V sredo nas bo gostil naš dolgoletni prijatelj **Tomi Kavčič** iz Zemona. Ni se še upehal, kje neki. Svojo bogato ponudbo je še izboljšal. Tomi nerad govori o sedanjosti, bolj ga zanimajo zadovoljni gostje, pa njegova odlična ekipa, načrti o čaranju. Da, pa ne o črni magiji, ampak

o čaranju vrhunske hrane zaradi katere odhajajo gostje iz Zemona več kot zadovoljni. Svojo ponudbo nenehno izboljšuje, postal je že tako dober, da so ga uvrstili celo v enega od najboljših italijanskih vodičev, v Le Soste ...

V četrtek pride tudi smučat, takoj je obljudila **Dada Jerovšek** iz Kaval Groupa iz Ljubljane. Naša gostiteljica je bila že na Golteh, zdaj pride ponovno s svojo ekipo. Kdo ne pozna njenega odličnega lokala Evergreen na golf igrišču Smlednik, pa Lolite pri Tromostovju, Pivnic na Gospodarskem razstavišču, pa Favole, da o vrhunskem Strelcu na Ljubljanskem gradu ne govorimo.

V petek pa bomo doživeli pravcato presenečenje, prvič bo naš gostitelj **Siegfrid Kecman** iz čevabdžinice Sarajevo 84. Poznajo ga tudi Primorci, saj

žito

ima svoja lokalna v Kopru in Piranu. Pod vrhom Krvavca nam bo predstavil bosansko hrano posladkano z baklavami. Za moč.

Še to, za nas bo prehransko skrbela ekipa hotela Krvavec, ki je zdaj v Uniorjevi lasti, nekdanjega hotela Raj, ki ga je imel Franci Zdešar in še prej Stojan Popović. Zdajšnji šef je Peter Vogelnik.

JERRY

BODIMO VSI ZRAVEN!!!

Ne spominjam se več, kdaj je bilo, ampak zgodilo se je. Prav tisto zgodnjie jutro je spehalo na plan v prav nemogočih urah, iz zavetij topnih soban, prenekatero mladenko ali mladca s termometrom v rokah, na bližnje zasnežene strmine. Razlogi za tako nespametno početje pa niso bili v stikanju za prehladom ali bognedaj razstrupljevanju teles s prastarimi metodami samotrinčenja, pač pa veliko bolj preprosti. Pravi smučarski tekmovalci, ki jih je bilo vedno vsaj osemindvetdeset odstotkov (manjkajoča odstotka gresta na rovaš zadobljenih poškodb že v najbolj kritičnem prvem dnevu srečanja) med vsako leto zbrano račjo združbo, so že zeleli do potankosti obvladovati razmere, ki so jih tistega dne čakale na dobro pripravljenih in utrjenih, mestoma poledenelih smučar-

skih progah. Le bežni pogledi skozi okna namreč v tistih krutih tekmovalnih časih niso zadoščali, da bi se raca ali racak odplazila v kletne prostore s shrambami, kjer so počivale njihove tekmovalne smuči in kar tako, na pamet, pripravila svoje orodje. Šlo je namreč za tekmovalne zmage o katerih se bo govorilo, ki bodo ostale spisane v analih zlate dobe slovenske in svetovne smučarije, za zmage, ki bodo v trans metale mlade račke in racake in posledično razpirale njih peruti v pričakovanja objemov sladostrastja. Zato je bilo vse odvisno od dobre priprave smuči, ki so jih takrat smučarji pripravljali še sami s pomočjo različnih maž in žavb, pil in dlet, krpic in krtač, šmirglja in izvijačev, oblčev in rezkarjev, pegleznov in filmskih trakov ter seveda še vsega, kar je lahko prispevalo k

hitrosti v smučinah. In rezultati so bili vedno vidni, pa naj so bili v pripravah smuči zasačeni kot tekmovalni stremuh ali pa deležni le posmehljivih pogledov tistih, ki so svoje opravili dovolj skrito, nasprotnika pa preprečevali, da jim je za rezultate že dolgo vseeno. Tako je bilo, ja.

Danes so reči drugačne. Za smuči modernih tekmovalcev med račjo druščino skrbijo številni serviserji in smuči so vse pripravljene z odliko. Zato o zmagah zraven pomoci psihologov, analitikov, kondicijskih trenerjev, smučarskih učiteljev, kreatorjev oblačil in še vrste strokovnjakov odločajo minimalne napake same tekmovalke ali tekmovalca. Kakšen napačen nagib, odvečni oddrs, pregrob nastavek, snežna rebra na progi, kamenček, ki ga je odkril predhodnik, zlomljen količek, ki se vali po progi, mo-

bitel, ki zazvoni v žepu, preveč zračno prepusten tekmovalni dres ali zgolj neznaten piš, ki zaustavlja vitko račjo postavo. In odtod vsako leto tako majhne časovne razlike v dosežkih. Odtod spoznanje, da o uspehu res odločajo le malenkosti in odtod tule zapisana želja, da se tekem udeležujemo brez izgovora prav vsi, ki se vsako leto srečujemo. V takšnih razmerah, kakršne so danes je namreč res lahko v ospredju tisti rek o pomembnosti sodelovanja.

Ob koncu pribijam še tole! Rad se trudim in pripravljam že nekaj let zapored naša smučarska tekmovalanja. Obljubljam, da bom to, če ste z mojim delom zadovoljni, počel tudi v prihodnje. Vesel pa bom, če bomo vsi tekmovali, ne ozirajoč se na pomembnost rezultatov.

DARKO

KRVAVEC VABI

Krvavec nudi 30 km odlično urejenih smučarskih prog na nadmorski višini od 1450 m – 1971 m in omogoča čudovite pogoje za smučanje na naravnem in kompaktнем snegu. Proge so razgibane in primerne za smučarje rekreativce in tekmovalce.

Ponuja tudi bogato dodatno ponudbo na smučišču; nočno sankanje, snežno kolesarjenje, BOLE VSL progo z elektronskim merjenjem časa in airbording, ki privablja številne ljubitelje snega skozi vso sezono, ki v primeru zadostnih količin snega traja od konca novembra pa vse do prvomajskih počitnic. Smučanje omogočajo na površini 106 hektarjev, dolžina smučarskih prog je 30 km, od tega 7 km lahkih, 15 km srednje težkih in 7 km težkih prog. Na Krvavec vas pripelje krožna kabinska žičnica, na smučiščih pa čaka na vas ena šest sedežnic, ena štirisedežnica, štiri dvosedežnice, ena enosedežnica in 3 vlečnice. Njihova skupna zmogljivost je 15.325 potnikov na uro oziroma 4.500 smučarjev na dan. Naprave delujejo od 8. do 17. ure.

I FEEL
SLOVENIA

krvavec

ZAŽIGALI SMO

Prvo svetovno smučarsko prvenstvo se mi je zapisalo v spomin predvsem zaradi dobре družbe, odličnega smučarskega tečaja in papeža Frančiška.

Čeprav so kolegi iz drugih držav nekdanje Jugoslavije ponavadi tisti, ki znajo poskrbeti za zabavo (samo poglejte njihovo estrado), smo tokrat zažigali Slovenci. Ker smo se pozabili prijaviti na izlet (ali nekaj takega, spomin na tisti dan po laufarski tekmi je bolj megren), smo si naredili žurko pred hotelom.

Sonce je žgalo, pijače in hrane, ki smo jo pripravili za slovenski večer, je bilo še veliko, zato smo zložili mize, nanje postavili kruh, zaseko, palinko in vino (in verjetno še marsikaj drugega, a kot že napisano, spomin na podrobnosti je zamegljen) in začeli. Vstala je Primorska, vstal je Ponte di Legno.

Smučarski tečaj, ki je bil osupljivo poceni, mi je omogočil, da sem zadnji dan švigala po strminah in pri tem celo uživala. Še Meta je bila presenečena (in se mi zdi, da malo tudi ponosna), ko me

je gledala z žičnice in prepoznaла samo po čopu, ki je plapolal v zraku. Najprej šarmantni učitelj, takoj za njim pa jaz.

In kaj ima z vsem skupaj še papež Frančišek? Na dan, ko je bil razglasen, je naš Blaž postal podpredsednik SCU, jaz pa sem potem pri večerji sedela z argentinskim novinarjem, ki mi je lahko iz prve roke pripovedoval o kardinalu Jorgeju Mariu Bergogliu. Argentinci nad izborom niso bili ravno navdušeni, tako je vsaj rekel. Velikokrat sem se potem še spomnila nanj. Papež

Frančišek mi je namreč povrnil upanje v vrhovne poglavarje katoliške cerkve, zato mi ni bilo čisto jasno, čemu takšno nezadovoljstvo. Dokler nisem potem prebrala odličnega papeževega portreta, v katerem je pisalo, da kardinal Jorge in papež Frančišek nista čisto ena in ista oseba.

Ampak to sploh ni važno, važno je, da smo bili, kot pravi Maži, ki je moral srečanje sicer prešpricati, Slovenci na svetovnem smučarskem prvenstvu spet najboljša nacija na svetu.

SONJA MERLIJAK

SLOŽNA EKIPA

Se mi v teh dneh, ko nas oklepa žled in tekamo po službenem terenu z mikrofoni kot nori, res lahko kolca po vseh svetlih in lepih trenutkih lanskega svetovnega SKIŽA.

Čeprav obet, ko smo se tistega zimskega dne vzpenjali po viju-gasti poti na prelaz v trdi megli in močnem dežju, ni bil nič kaj dober. A je naš vrali šofer Bojan le premagal najprej neumorno klepetanje treh tekmovalk, Lidije,

Lee in moje malenkosti. Nato pa še klub zelo slabí vidljivosti in oznakam, kijih ni bilo, našel toplo zavetje. Hotel, kamor smo morali, pa tudi centralo Skiža. Še pravi čas smo prišli, da smo pomerili nova oblačilca, pa ne cesarjeva, ampak rdeče vetrovke, po katerih smo se naslednje dni spoznavali. No, včasih res bolj slabo, ker je komunikacija znala malo poškripati. Naš Blaž je namreč imel toliko dela (pa ne s svojo boljšo polovicó), da je včasih kar pozabil

biti kapetan. Za kar pa so krivi tudi Italijani, ker so marskdaj pozabili kaj naročiti. Na primer: kje in kdaj je večerja, kdaj se moramo zbrati pred tekmo ali pa, kje je zbirno mesto. No, pa nam ni bilo hudega. Naša ekipa je složno delovala, kapetanu odstopila del sobe, še posebej je bila enotna, ko je bilo treba uničevati razne zaloge ki so bile nakopičene v dveh kombijih. Mene skrbi samo nekaj: še danes ne vem, zakaj sem z Lidijo nekega popoldneva

krožila po snežnih poteh in iskala -kaj že ... No, ni važno, ekipa se je odlično izkazala v tekmovalnem in družabnem delu. Še nekaj dni po vrnitvi domov smo si namreč goreče pisali, skoraj so se vžgali elektronski naslovi, no ... potem pa je prišla realnost in vsakdanjik. Zdaj spet komaj čakamo, če se bomo srečali na Krvavcu.

Skiž je zakon, se splača na tekmo in dobro odpeljali, vam povem !!!!!

DUŠKA

B/S/H/
BOSCH AND SIEMENS HOME APPLIANCES GROUP

STEYER
Hiša dišečega Traminca
House of Gewürztraminer

REZERVA REZERVE REZERVE

Čudež ali, če hočete, čudodelnik, ki je poskrbel za to, da sem imela čast biti del slovenske smučarske reprezentance na svetovnem novinarskem prvenstvu (uh, kako imenitno se to sliši) se imenuje Džepl. Saj veste, tisti vztrajni in posebni Džepl, ki presenetljivo hitro in zanesljivo smuča brez palic. Džepl, neumorni organizator tekov na smučeh in še bolj brez njih. Tisti Džepl, na katerega se lahko vedno zanesete, ki je vedno pripravljen svetovati in, če je treba, pomagati. Miren in ne zelo zgovoren, pa zato toliko bolj načelen Džepl s tistim skopim, malce postrani nasmeškom in navrhanim pogledom. Džepl pač.

Ozadja še danes ne vem in priznam, tudi spraševala nisem po njem, ne takrat, ne kasneje ... nekega dne me je pač poklical in me vprašal, če me zanima. Svetovno novinarsko smučarsko prvenstvo. Uau, seveda me zanima. Presenečenja ni skalilo niti dejstvo, da se je pred mano udeležbi zaradi poškodovanih kolen, obveznosti v službi, bolezni ali drugih nepremagljivih ovrir odpovedalo kar nekaj kandidatov in sem bila torej rezerva rezerve rezerve. Nič zato ... saj ... a si sploh lahko predstavljate? Svetovno novinarsko smučarsko prvenstvo! Uau in še enkrat uau!

Spominjam se, kako sem pred mnogimi leti malo radovalno, malo pa, priznam, tudi nevočljivo poslušala pripovedi epskih razsežnosti o svetovni novinarski smučariji. O tem, kako so dekleta in žene uporabljala vsa dovoljena in manj dovoljena orožja, da bi prišle v reprezentanco, kako so slavni novinarski kolegi s termometri merili temperaturo snega, da bi na državnem prvenstvu v tekih zmagali, nagrada je bila seveda uvrstitev na svetovno prvenstvo, kako so pomerjali reprezentančne dresene, izbirali smuči in pancerje, donatorske

Na smučišču – Uroš, Marjan in Marjeta.

seveda. Zavistno sem opazovala smuči s podpisi ... saj veste čigavimi in vlekla na ušesa pripovedi o dogodivščinah na tekmah. Zdela se mi je, kot da poslušam zgodbe ljudi iz elitnih, zaprtih klubov, kamor spustijo le najbolj plemenite in izbrane člane človeške vrste, zgodbe, o katerih si le šepetajo, zgodbe, ki niso za kogarkoli, pač pa le za pripadnike klana.

Ali pa sem vse to le jaz dojemala kot neko skrivnostno bratovščino in sestrstvo, v katero nepoklicani nimaj(m)o vstopa, zato ker nisem imela informacij. Kaj bi vam razlagala, saj veste ... če nimaš informacij, si odrezan od sveta, če nimaš informacij imaš dezinformacije, nimaš pojma; še več in še slabše: tvoj pojem je napačen. Pojma nimam ... razsvetli me lahko le kdo od tistih, ki so (bili) člani bratovščine in sestrstva državne reprezentance (ali reprezentanc) novinarjev smučarjev.

Elitnost in skrivnostnost gor ali dol, spremenili so se tudi časi. Vse manj je bilo sponzorjev in donatorjev, zaostrike so se zahuteve delodajalcev, kolegi, ki so imeli leta in leta zagotovljeno mesto v reprezentanci so se utrudili, pestile so jih poškodbe,

malo so se (verjetno) tudi postarali. Tako kot se je slovenski SCIJ začel ubadati s staranjem in »utrujenostjo« članov, s po-manjkanjem sveže in mlade krvi, s turbo kapitalizmom, ki tudi novinarje vse bolj spreminja v slabo plačane in zelo izkoriscane mezdne in prekerne delavce brez pravic, tako je manjkalno tudi kandidatov za državno reprezentanco. In, kaj je bolj pošteno in spodbodno kot ... vskočiti in ... sodelovati (v olimpijskem duhu seveda).

Kakorkoli: na Ponte di Legno me bo vezala ne le smučarska karta, ki sem jo shranila, pač pa misel na prekrasne smučarske proge, ki jim ni bilo videti konca in so bile zglajene do zadnjega kucla. Spomin na smučarja, ki me je podrl (dobesedno, da ne bo pomote) sredi smučišča že prvi dan in Džeplove besede: »Ne jezi se nanj, bodi raje vesela, da ti ni nič ... pa še opravičil se ti je«. Pa fotografija na kateri smo do nerazpoznavnosti zavite in pokrite Duška, Prlečka (Lidija) in Sonja (ali pa je bila Marjeta?) na ledenuku na 3.000 metrov nadmorske višine, kjer nas je prepihalo do kosti. Smuka za bogove, sonce in bleščeč sneg, tudi zmrznjeni prsti, tekmovalni

duh, ki pa ni udušil prijateljskega vzdušja. Šilce kratkega (ki, roko na srce ni bil vedno tako kratek) ob koncu vsakega lepega smučarskega dne. Podoba dolgih klepetov ob opojnem belem vinu v sosednji sobi, smeha, nočnih pohodov, »pičnikov« pred hotel-skimi vrati, na katerih smo z novinarji od vsepovsod »pospravljali« dobrote, ki so jih priskrbeli Blaž, Prlečka, Meta, Uroš, Marjeta, da naštejem le nekatere z upanjem, da drugi, neimenovani, ne bodo užaljeni.

Ja, seveda tudi nepozabna smuka, ekipni in tovariški duh, ko smo na tekmah navajili drug za drugega ... Pa tudi občutek zmagovalja ob podeletvi medalj našim: Blažu kar trikrat, bravo kapetan, Džeplu – zlata, prijatelj, zlata! In Mariši, še enkrat čestitke!

Čisto tiho naj dodam: seveda si niti za trenutek nisem domisljala, da bi imela kakšnokoli možnost za borbo za medalje, prepričana pa sem, da sem naše barve dostojno zastopala. In na svoje rezultate pa tudi uvrstite sem, tudi čisto potiko, kar ponosna.

Tako, lepo je bilo, čudežno, neponovljivo ... ali pač?

JASNA TEPINA

kls

Gostilna pri Lojzetu

DVOREC ZEMONO

V PONTE DI LEGNU JE DONELA VSTAL

Novinarska smučarija v Ponte di Legnu je eden mojih slajših spominov. Ne postaneš svetovni prvak ravno vsak dan!

Poročilo o slovenski udeležbi na 60. svetovnem srečanju SCIJ sem objavil na svojem portalu (<http://www.ljudstvotekacev.si/sl/babilon.html>), zdaj, ko mi je Meta naročila, da napišem še nekaj za Raco, pa si bom privoščil več pozornosti posvetiti svojemu tekaškemu nastopu. Tudi zato, ker se mi je močneje vtisnil v spomin in nimam težav pri obnavljaju tega doživetja.

Italijani so bili prijazni, potrudili so se z organizacijo, imeli pa so nekaj črnih lukenj. Med njimi je bila logistika nameščanja po hotelih. Za nas je ob prihodu zmanjkalob sob, poleg tega pa so nas raztresli na vse konce vasi. Kapetan Blaž in Mariša sta ostala brez strehe nad glavo, in ker ni nič kazalo, da bodo gostitelji našli rešitev, smo mušketirji Marjan, Bojan in moja malenkost ponudili rešitev:

vseh pet se nas bo stisnilo v en apartma. Nadaljevanje ni bilo problematično, žurka v apartmaju in izven njega je bila permanentna. Mariša je popestrila moško družbo, edini problem je nastal zaradi Blaževe oddaljenosti od druge polovice slovenske odpovedi: kolegice so tornale zaradi pomanjkanja kapetanovih informacij. Zato pa so mušketirji dobili svojega D' Artagnana.

Sam sem na srečanju preizkušal novo mini video kamero z neštevilnimi funkcijami. Posnel sem kar nekaj gradiva, ga doma zmontiral v nekajminutni film, pri tem pa – neizkušen – delal napake. Izdelek (vrgel sem ga na YT) motijo tehnično nedomišljeni napis, predvsem pa so sicer kakovostni posnetki pretemni. Ko sem začel po Metini komandi razmišljati o tem tekstu, sem si film ponovno ogledal in ga nekoliko preuredil. Zdaj je daljši, preglednejši, posnetki so dobili pravo veljavno. S sabo ga imam na ključku, za vsak

primer, če bo koga zanimala popravljena verzija. Na YT je nisem dajal, da ne bi spet tvegal zaradi kršenja avtorskih pravic za muziko. In ko sem za božič že imel opravka s svojim filmom, sem pogledal še posnetke, ki so jih na tekma posneli organizatorji. Prvič sem jih viden v celoti, tako da sem lažje rekonstruiral svoj nastop v teku in dogajanje za mojim hrbotom.

Na svetovnem srečanju SCIJ sem enkrat že bil, v Kanadi leta 1995. Do veteranske kategorije me je tedaj ločilo še eno leto, nastopal sem med člani, moja tekaška uvrstitev je bilo sedmo mesto. V spominu mi je ostalo dejstvo, da bi, če bi tekel kot senior, osvojil celo srebro. Takrat sem bil malo bolj pozoren na tekmovalni vidik, čeprav je bila nepremagljiva trojica v moji konkurenči (Maži, Grega, Tinček) na državnih prvenstvih v teku svetlobna leta pred mano (o veleslalomu se niti ne pogovarjam). 18 let pozneje so bili Dumasovi

Slovenska ekipa med popoldanskimi pripravami na večer in enologij. Na sliki manjkajo tisti trije, ki pa so sicer še vedno borbeno razpoloženi, novinarji smučarji pa malo manj. A tekma je tekma, dokler se ne konča, jo težko komentiraš.

Kako bo šlo na svetovnem prvenstvu, kjer zgoraj

SREČANJE V PONTE DI LEGNU

Potem kose je našim hrvaškim kolegom na žalost izjalovila organizacija 60. Mednarodnega srečanja novinarjev smučarjev v Civetti, skoraj naši neposredni bližini, so italijanski kolegi dogodek prestavili dlje v osrčje Alp v Ponte di Legno. Čeravno so Italijani nazadnje tovrstno srečanje gostili že leta 2008, so v slogu gasilcev vendarle pristali na nov izziv in izpeljali več kakor dostojno »svetovno prvenstvo«.

Kakopak to ne mine brez primernega slovenskega zastopstva, ki je moralno tri oklepni poslati tja čez prelaze, da je lahko tja dostavila zmrznjeno joto za nacionalni večer, kranjske klobase in po Šoštaričevu edinstven presežek slovenske kulinarike – Poli salamo. No, pa nazaj je bilo tudi treba prepeljati vse kolajne in piskre.

Trideset žičniških naprav, 42 prog na več kot stotih kilometrih z najvišjo točko več kakor 3000 metrov je dovolj za pozitivno nevoščljivost,

če pa kdo že dobiva čir na želodcu, pa naj se sam zapodi do gora med Trentom, Bolzanom in Bormiom. Resda smo v tistem marčevskem tednu doživelvi vsaj tri letne čase.

Meta Verbič, Jasna Tepina, Marjeta Demšar, Duška Lah, Sonja Merljak Zdovc, Lea Vornšek, Mariša Bizjak, njegova visokost Marjan Rombo, Venčeslav Japelj, Bojan Glavič in moja velika malenkost smo zapolnili kvoto in s širimi posamičnimi kolajnami ter z enim kombinacijskim triumfom skorajda tako uspešno zastopali našo slovensko trobojnicu kakor naši vrli olimpijeci v Sočiju.

No, medtem so se eni celo raje odpovedali okrogli mizi glede prihodnosti Mednarodnega društva novinarjev smučarjev in se žrtvovali za nekajurno popoldansko savnanje. Celo razvratu v disku so se raje odpovedali, ker jih kapetan ni dostavil vse do plesišča.

Zato pa je bil nacionalni večer pravi zadetek v polno. Seveda je imela tista kiselkasta jed nekoliko

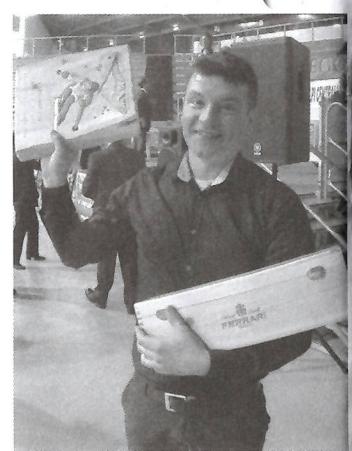
počasnejši start, ko pa je družčina več kakor 30 držav dejansko namenila brbončice, je bil tudi največji od loncev premajhen. Govori se, da je bilo tudi osvežilnih pijač zadostni, a smo se naslednji dan v postroju vsi prešteli. Ne vem, če ni bil mogoče to največji uspeh dobrega srečanja.

Blaž

Popravek oziroma dopolnitiv poročila novinarja Blaža Močnika, objavljenega v RACI 2014:

V skladu z zakonom o medijih podpisana Meta Verbič izjavljam, da je informacija kapetana naše ekipe Blaža o naši udeležbi na svetovnem srečanju malce nepopolna. Nujna je kratka doponitev. Blaž je namreč v časovni stiski pri pripravi prispevka, pozabil na najpomembnejše. Saj mu oproščamo. Nastopal je namreč kar v več funkcijah, od katerih je treba omeniti kapetansko in vlogo kandidata za novega podpredsednika Medna-

rodnega SCIJ. Našemu Urošu je potekel mandat. Že pred lanskim občnim zborom v Kranjski Gori je izvršna oblast društva sklenila, da mesta podpredsednika nikakor ne bomo prepustili komu drugemu.

Novi podpredsednik Mednarodnega SCIJ Blaž težko obložen s tekmovalnimi trofejami.

narodov, tradicionalno predstavitev nacionalnih kulinarjev kuhinji joto greli ... (Blaž, Mariša in Sonja).

navedene trojice ne bo, druge konkurence pa niti ne poznam? Kot običajno sem na tekmo šel brez enega samega metra tekaškega treninga na snegu, le z nekaj kondicije suhega teka. Ogledal sem si progo,

Uroš, za tvoje dolgoletno delo v Mednarodnemu SCIJ, s katerim si vedno znova krepli ugled slovenskih novinark in novinarjev smučarjev v mednarodni novinarski družini, iskrena hvala.

la o tem zboru pa smo to odčiteli in odprli. V Ponte di Legnu smo takoj po prihodu začeli brenčati okrog starih in novih prijateljev. Začelo se je reprečevanje, da je Blaž najboljši kandidat. Predvolilna kampanja je bila ostra. Še posebej moramo dobiti uroša, ki je bil pri tem izjemoren. V skladu s pravili Mednarodnega SCIJ smo pravočasno pošlili pisno Blaževo kandidaturo in se polnoštivno udeležili skupine, čeprav ima vsako nacionalno druženje samo en glas. Še pred začetkom nas je presenetil Danijel, ki nam je v svojem stilu razdelil

Blaž, tebi pa polagam na srce, da nadaljuješ Urošovo delo. Nikakor ne smeš popustiti! Vedi, da kakšnih »trojk« ali česa podobnega ne bomo dopustili. Držali bomo skupaj, pa naj bodo časi taki ali taki.

se ogrel in razmisli o taktiki. Tisti dan je bil narejen pod mojimi zvezdami. Ampak na startu, kjer se nas je drenjalo 37 super veteranov, ni bilo še prav nič jasno. Elegantno in tehnično dovršeno gibanje nekaterih tekmecev na stezi mi je jemalo korajžo. Toda če sem že tukaj, bom poskusil pasti častno. Itak so bili favoriti vsi ostali, jaz pa bi morda bolje uspeval le v vaterpolu.

Na startu sem si izboril drugo vrsto, na levi strani, ki je vodila naravnost proti glavnima špurama. Vedel sem, da moram dati vse od sebe na začetku, v tistih nekaj sto metrih vzpona, kajti sledil bo spust s počivanjem – potem pa bo, kar bo. Najhitreje sta začela Čeha Petr in Jaroslav, za Švedom Andersom pa sem bil že jaz. Konkurenti so bili elegančnejši, a frekvenca korakov je bila pri meni višja, in tudi z rokama sem se močneje odrival. Do najvišje točke na proggi sem bil že na čelu. Pri prvem spustu sem poslušal zasledovalce, a se nisem oziral. Pogledovanje nazaj je znak slabosti in negotovosti, ne smem si ga privoščiti. Doslej je šlo

vse po načrtih, čeprav sem porabil že večino moči. Glasovi za mano so bili vse tišji. Kljub naporu sem se uspel razgledati po okolju in celo uživati v beli tišini.

Nekaj deset metrov pred ciljno črto mi je postalno jasno, da bom zmagal. Veselje se je začelo, ko mi je okrog vratu padla Mariša. Z njenim srebrom, morda podobno nepričakovanim, smo bili Slovenci v hipu pri treh medaljah in veleslalomski post (osvojili smo le srebro med člani) je bil pozabljen. Blaž, naše najmočnejše orožje, pa sploh še ni startal. Dobre pol minute za mano je bil v cilju Petr, za njim Šved Kjel. Oba mlajša, za štiri in šest let, kar tudi ni slab podatek.

Ekipa se je gnetla okrog mene, veselili smo se kot majhni otroci. Zadonela je Vstala Primorska. Potem pa smo se osredotočili na Blažev nastop. Na cilju se je zgrudil od napora. Osvojil je še drugo srebro, za veleslalomskim, v kombinaciji pa zlato. V italijanskem Pontedilegu je spet odmevala Vstala Primorska. To je bil dan, ko je s tremi medaljami primorska šola smučarskega teka doživelka dokončno

uveljavitev. Jure Franko bi bil ponosen na nas!

Prvo žejo zmagovalcev smo pogasili v najbližjem lokalnu, nadaljevalo pa se je pred našim hotelom. Slavju se je pridružilo kar nekaj kolegov iz drugih reprezentanc, najbolj sta se z nami veselila Turka Erhan in Ali. Erhan je v trenutku zimproviziral pesmico zame. (Nekaj mesecev kasneje so ga v Čarigradu med protesti na mestnih ulicah aretirali. O tem nas je obvestil Blaž in takoj smo organizirali pošiljanje solidarnostnih sporocil prek FB. Kmalu so ga izpustili.)

Zmaga na »svetovnem« prvenstvu se ti seveda močno vtišne v spomin. Ob čudovitih občutkih zmagoslavlja ima v mojem spominu enakopravno mesto veselje kolegic in kolegov ob dosežkih. Bili smo res prava ekipa. Kljub temu, da že vse življene športant v najrazličnejših ekipa in v nem, kaj je ekipni duh, me je v Pontedilegu v polno zadevo spoznanje, da je uspeh, ki se ga veseli ekipa, tisočkrat prijetnejši od še tako veličastnega zmagoslavlja posameznika!

DEPL

Ponte di Legno: Rezultati

Superveteranke - veleslalom: 1. Lanctot (Kan) 48,88, 2. von Kauffungen (Švi) 50,98, 3. Malnar Travas (Hrv) 55,41, **6. Demšar** 57,27, **15. Tepina** 1:05,35, **22. Verbič** (vse Slo) 1:40,67. **Teki:** 1. Lanctot (Kan) 12:31,10, 2. Suhadolc (I) 13:57,90, 3. Janku (Slovaška) 14:14,70, **6. Demšar** 15:18,20, **8. Tepina** 16:31,50. **Kombinacija:** 1. Lanctot, 2. von Kauffungen, 3. Malnar Travas, **6. Demšar**, **11. Tepina.** **Veteranke: veleslalom:** 1. Motta (I) 44,07, 2. Frerot Sodergren (Šve) 50,14, 3. Codruta (Rom) 52,35, **11. Lah** 57,34, **23. Kosi** (obe Slo) 1:13,06. **Teki:** 1. Aarseth 10:36,40, 2. Schioll (obe Nor) 10:36,40, 3. Mergenthal (Nem) 11:22,10, **6. Kosi** 13:41,50. **Kombinacija:** 1. Aarseth, 2. Codruta, 3. Schioll, **9. Kosi.** **Članice - veleslalom:** 1. Geli (Špa) 42,88, 2. Fontana (I) 47,36, 3. Fournier (Švi), **16. Bizjak** 59,18, **28. Merljak Zdovc** (obe Slo). **Teki:** 1. Ronaess (Nor) 10:31,10, **2. Bizjak** 10:38,

majice z napisom: »Blaž je najboljši kandidat«. Pa glej ga zlomka. Za mesti dveh podpredsednikov so bili naenkrat trije kandidati. Blažu in Ramonu Vilariju iz Španije se je

naenkrat pridružila še predstavnica nekaterih frankofonskih držav. Najprej smo prisluhnili predstavitvi vseh treh in potem se je začelo. Glasovnice so pristojni posameznih nacionalnih združenj izpolnjevali na vseh mogočih mestih. Tudi na kolenih in čepe. Največji problem jim je bil pravilno napisati Blaževo ime in priimek. Bila sem tarča tovrstnih vprašanj in tako že pred

50, 3. Salmela (Fin) 10:52,40, **15. Merljak Zdovc** 15:00,90. **Kombinacija:** 1. Fontana, 2. Salmela, 3. Fournier, **8. Bizjak**, **17. Merljak Zdovc.**

Superveterani - veleslalom: 1. Malmberg (Šve) 43,54, 2. Giustiniani (I) 48,12, 3. Gay Couttet (Švi) 48,85, **15. Rombo** 54,61, **24. Japelj** 57,00, **42. Šoštarič** (vsi Slo) 1:10,89. **Teki:** **1. Japelj** 9:50,70, 2. Kubka (Čes) 10:26,00, 3. Malberg 10:33,30, **13. Rombo** 13:10,30. **Kombinacija:** 1. Malberg, 2. Kubka, 3. Dragosej (I), **12. Japelj**, **13. Rombo.** **Veterani - veleslalom:** 1. Scheuerer (Nem) 44,02, 2. Cavaliere (I) 44,06, 3. Aquiso (Švi) 44,38, **7. Glavič** (Slo) 49,65. **Teki:** 1. Scheuerer 15:56,20, 2. Sarlin (Fin) 19:09,40, 3. Aquiso 20:24,90. **Kombinacija:** 1. Scheuerer, 2. Aquiso, 3. Brecciaroli (I); **člani - veleslalom:** 1. Mugnaini (I) 43,33, **2. Močnik** (Slo) 44,62, 3. Ungar (Švi) 44,98. **Teki:** 1. Soderlund (Šve) 17:07,90, **2. Močnik** 18:20,00, 3. Boyadjieff (Bol) 18:34,90. **Kombinacija:** **1. Močnik**, 2. Mugnaini, 3. Soderlund.

razglasitvijo rezultatov seznanjena, da bo morebiti Blaž le premagal frankofonsko protikandidatko. Ko so bili glasovi prešteeti, smo se spet zbrali v dvorani. Nastala je grobna tišina. Potem pa: »Blaž Močnik je dobil 31 glasov od 33 možnih« in tako na mestu podpredsednika Mednarodnega SCIJ nadomestil Uroša Šoštariča.

META VERBIČ

Srečni obrazi najboljših tekmovalcev.

Pokali iz zbirke Elanovih smuči, so bili nekaj posebnega.

SE ŠE SPOMINJAŠ NAZAJ ...

Kranjska Gora 2013 je bila nekaj posebnega zato:

- ker so račke in racmani dosledno spoštovale Kekčeve pesem Dobra volja je najbolja ...
- ker je čez noč zapadlo skoraj 60 centimetrov snega in so številne račke in racmani tudi po prometnih zastojih varno pridrsali v Kranjsko Goro ...
- ker je snežna pravljica spodbujala te povezovala smučarje, tekače, sprejalce in plavalce ...
- ker je bil nepozablen večer pod Brsnino, ki ga je na hitro pripravila naša Alenka. Odziv je bil nepozablen, še danes račja družina govorji o tem ...
- ker je pokale za najboljše še sredi noči v Kranjsko Goro pripeljal kombi, ogromne škatle pa so zapolnile preddverje hotela Kompass. Darko pa jih je na prizorišča moral voziti z avtomobilom ...
- ker je bila dolžina tekaške proge brez vzponov in spustov vsem v veselje ...
- ker nas je Džeri s svojim izborom dobre ponudbe razvajal kot že dolgo ne ...
- ker smo tokrat po dolgem času ostali brez priljubljenih ustvarjalcev Race: Sončka in Igorja ...
- ker je bila oglasna tabla z Metinimi navodili najbolj brana Raca ...
- ker je Binetova kranjskogorska Raca razveseljevala kot že dolgo ne ...
- ker je bila zaključna slovensost v znamenju slovenskega kulturnega praznika in je bil večer z ustvarjalcem Tilnom Ar-

tačom in pevko Ano Soklič ob povezovanju prvopristopnika Roka Kužela in v režiji Naše Darje izjemni kulturni dogodek ...

- ker je bila na Gorenjskem in je bil špar program na vseh ravneh ...

- ker organizacijski odbor ni imel nobenega sestanka!

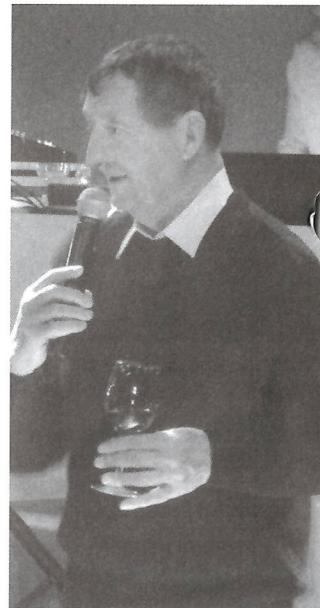
ALJANA

Pevka z obetajočo kariero Ana Soklič je navdušila.

Darko: Hvala bogu, ta je zadnji.

Janez strokovno utemeljuje obrazložitve za rumene majice.

Tilen Artač

SMUČARSKI VIKEND BREZ SMUČANJA ...

... ali kako srečanje Društva novinarjev smučarjev v Kranjski Gori ni izpolnilo mojih pričakovanj.

Prišel sem na povabilo moje nekdanje šefinje Darje Groznik, ki zase pravi, da je moja prva in edina. Tudi jaz sem do tistega smučarskega konca tedna menil tako, čeprav me je Ema vedno nekoliko begala. Kakor koli. Prišel sem z enodnevno zamudo; starejšim članom društva, mnogi že uživajo zasluženo penzijo, je pač samoumevno, da med delovnim tednom tudi honorarni sodelavci ali prekerni delavci, kot se temu sodobno pravi (in kar nacionalna RTV hiša v svojih informativnih oddajah pogosto obsoja, obenem pa ta način dela dopušča), z luhkoto vzamemo nekaj dni odmora in se odpovemo tridnevnu zaslужku ...

In takoj me je čakala naloga. Naloga vodi do družabnega večera (pro bono, op. p.), kjer je društvo svojim dolgoletnim članom (in večinoma so se druženja udeležili le slednji, sam sem s svojimi poznimi dvajsetimi močno

nižal starostno povprečje) podelilo posebna priznanja. Bilo je fino, zabavno in bilo mi je v čast, da sem se družil z legendami, kot sta denimo Janez Čuček ali Drago Bulc, ki nas je, mimogrede, ravno ob pravem času, okoli enih zjutraj, ko smo večinoma že vsi vrnili kakšen kozarček preveč, pogostil s prav izvrstno salamo. Noč je bila naporna, dolga. Ali je bila kratka? Nikoli ne vem, kateri izraz uporabiti, če hočeš povedati, da si šel spati takrat, ko so najbolj goreči že vstali za k prvi maši, korenje za govejo juho pa se je že ravno prav zmeħħalo. Ja mislim, da sem šel spati okoli štirih ali petih. In kdo me čaka v sobi? Ne, ni bila Darja, čeprav me je na to foro pravzaprav zvabila v Kranjsko Goro. Tudi ne kakšna druga radiotelevizijska dama. Ne. Oblikovalec zvoka. Oblikovalec.

No, na srečo sta bili postelji ločeni. In, seveda, naslednji dan sem smučanje gladko izpustil, saj se z mačkom na grbi v teku na smučeh pač ne da konkurirati prekaljenim novinarskim mačkom, kot je

denimo Tof. V vsakem primeru si želim, da letos pride več mladih. Da bom vsaj vedel, zakaj sem izpustil jutranje smučarske zavoje po ravnokar urejeni progi in raje ostal v hotelski sobi.

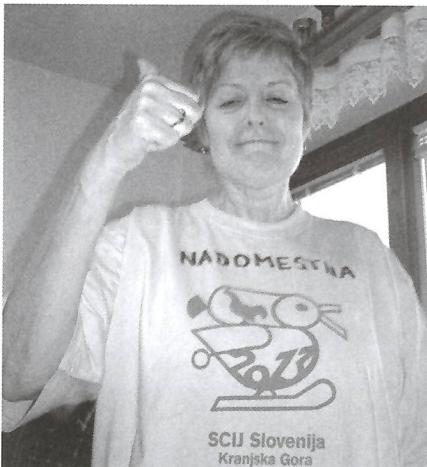
ROK

KRANJSKOGORSKE RUMENE RAČKE

Račke in racmani so bili prvi dan druženja lani v Kranjski Gori zbegani kot prvošolčki pred prvo učno uro. Nemo so se ozirali levo in desno, naprej in nazaj, živčno vrteli kozarčke v roki, potuhnjeno pogledovali naokoli. Še manj izurjen paznik v zaporu bi rekel, da niso bili za nobeno rabo. Sociologi bodo morebiti kdaj vzeli ta primer v roke in raziskali, kaj se je dogajalo, da se ni nič dogodilo.

Ampak tako je pač bilo in v Kranjski Gori 2013. leta prvi dan nihče ni zaslužil in ne dobil rumene majice.

V ponedeljek se je obrnilo na bolje. Rumeno majico je navlekla nase Alenka Leskovic, komisija za podeljevanje prestižnih nagrad pa je odločitev utemeljila s tem, da je Alenka s prijaznim povabilom v svojo kočo na Brsnini pa z baklami, prigrizkom in prijaznimi kozarčki pomembno prispevala k dvigu razpoloženja, morale in vsespološnega navdušenja za druženje na snegu. (Izkazalo se je, da je AL dodatno izpričala še eno lepo lastnost. Ker je Duška Lah svojo predlanskim na Golteh zasluženo rumeno majico izgubila, nemara so jo jo odtujili malopridni nepridipravi, ji je Alenka podarila svojo kranjskogorsko. In še epilog: ker je za to izvedela komisija, je sklenila, da izjemoma da iz svojih zalog - prvi dan namreč majice nismo podelili - odvečno majico Alenki, da ne bi ostala brez nje, ker je svojo podarila Duški.)

Zaslужena taprava in prav tako nadomeštna rumena majica. Prigarala si ji ju je Duška.

V torek znova ni bilo junaka, ki bi naredil kaj takega, da bi bilo vredno rumene majice, komisija pa je ostala trdna pri svojem stališču, da rumene majice ne bo podeljevala kar tja v en dan.

V sredo je bil izbor dobitnika sorazmerno lahek. To je postal racman, ki je pod vplivom izdatnih količin tekočine, za katero je šele kasneje postal jasno, da ni brezalkoholna, uprizoril zanimivo točko na plesnišču. A za razliko od drugih, ki si ples predstavljajo

kot stoječe opravilo, se je naš vrali racman zabrisal na tla in počel nekaj, kar bi lahko bilo (če bi bil v vodi) plavanje prsnega sloga, lahko pa tudi kaj drugega. Komisija je menila, da rumeno majico za prikazane gibe dobi Rombo.

V četrtek je dobil rumeno majico Lado T. Po poklicu je sicer natakar, a preživiljal bi se lahko tudi kot zabavljavec, imitator, humorist in še kaj podobnega. Izkazalo pa se je, da možu ni lahko nagrade tudi izročiti. Ker se je od silnega žuranja z nami (in ker glede tega ni tako odporen kot mi) silno izrabil, je padel v neke vrste komo in spal na nam neznanem in nedosegljivem kraju. Iskali smo ga na vso moč vneto in prizadevno, uporabljali detektivske in policijske prijeme, a vse je bilo zaman. Mož je bil v najgloblji ilegalni, majico pa smo mu potem šele čez čas dali kar za šankom, ko je znova prišel na svoje delovno mesto. Bil je vidno ginjen in nekaj manj še vedno vidno zadet.

S tem se poročilo komisije za podeljevanje rumenih majic (Meta Verbič, Sonja Žnidaršič, Neva Železnik, France Ferjančič in Janez Čuček) konča, kajti v Kranjski Gori po četrtku nihče več ni dobil tega priznanja.

Čisto na koncu še pripomba, da se mora komisija pri svojem delu vseskozi ubadati z nekaterimi dilemami, ki niso ravno lahke. Samo za primer, ena od njih: kolikšna količina zaužite tekočine je prepovedana za podelitev nagrade?

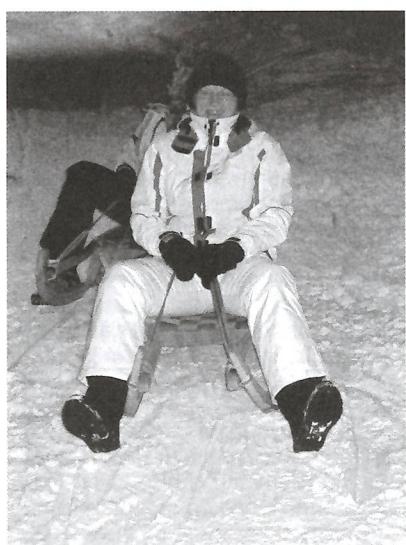
JANEZ ČUČEK

Miran z izjemno držo in s prefinjenim slogom.

Luka: Sankanje je resna zadeva, ki zahteva poglobljen pristop

Nevenka: Yes, pa sem jo premagala ...

SEDMERICA HRABRIH: »TUDI SANKALI SMO«

Sedmerica srčnih, hrabrih in novih doživetij željnih račk in racmanov se je nekega poznega večera lanskega kranjskogorskega srečanja odpravila na sankanje. Zapustila je govorniška omizja ter šanke in odhitela v jasno noč. Ga, ga, ga, na sankanje divja.

Ob brezhibni organizaciji turistične agencije Julijana, ki skrbi za sinkaško progo v Gozdu Martuljku, je bilo nočno sankanje pika na i. Sankaški spust po gozdni poti v Gozdu Martuljku je prva in verjetno še vedno edina z reflektorji osvetljena sinkaška proga v Sloveniji. Navzgor so se pogumni sinkači, ki so imeli treninge na drznih progah v Savskih jamah, odpravili z motornimi sanmi. Navzdol pa so oddrveli s pravimi sankami, okrepljeni z navodili za varnost. Upoštevali so pravila varnega sankanja, bremzali tam, kjer to ni bilo treba, kričali in vriskali. Sanke so hitele, in »šč izza ovinka« so pridirkali sinkačici Nevenka in Duška ter sinkači: Miloš, Miran in Luka. V toplem zavetju igluja jih je drugo rundo čakala Boja, ki je vsem sinkačem zapela:

*»Zima bleda starka je
snega nasula
drevju bele čevlje zo-
pet je obula
z belo je preprogoo
travnik pogrnila
a veseli potok ves
leden molči...«*

Paše dekca, paše, pa še kaj ...
v zavetju igluja.

Duška: »Mater leti, ne morem se ustaviti!«

Miloš : Drugo leto pa na medcelinski pokal.

V SPOMIN

MATJAŽU

»Vse je treba deliti v življenju, od veselja do žalosti, od solz do smeha, od iskanja do najdenja, od vzponov in padcev, od porazov do zmag. Deliti je treba tudi ljubezen in na koncu tudi življenje. In potem je vse lažje in rodi se novo upanje,« so Matjaževe besede, izrečene novembra lani, ko smo mu podelili nagrado za življenski prispevek k razvoju slovenskega novinarstva.

Nagrade Consortium Veritas/Bratstvo resnice so edine nagrade s področja novinarstva v Sloveniji, ki jih podeljuje novinarska skupnost sama. Z njimi je izkazano spoštovanje in priznanje najboljšim med nami. In Matjaž je za štiri desetletja ustvarjanja in soustvarjanja podob o dogajanju našega časa s profesionalnim pristopom v poklicu, ki je ob vseh lepotah in moči tudi poln pasti, zaslužil najžlahtnejšega.

Upanje vedno umre zadnje, smo si, obovici o njegovi bolezni, rekli vsi, ki smo se radi družili z njim tudi na novinarskih smučarskih srečanjih. Na lanskem v Kranjski Gori ni mogel več biti z nami, a smo bili vseeno z njim, upajoč, da ga bodo na noge postavile že pozitivne vibracije dobrih želja podpisnikov na Binetovi sliki, poslani v bolnišnico. Ni pomagalo, Matjaž je ugasnil – prav na dan, ko je reprezentanca novinarjev smučarjev odpotovala na svetovno srečanje v Italijo.

Naš kolega in priatelj Janez Čuček je za slovo Matjažu napisal:

Kadar odhajajo najboljši, je slovo najtežje. O novinarju in televizijskem voditelju Matjažu Tanku, ki ga je poznala in cenila vsa Slovenija, so vse povedali že drugi, zdaj ostaja le še beseda o Matjažu, našem prijatelju in tovarišu z belih pobočij, teniških igrišč, balinišč in lokostrelskeh tekmovališč, na katerih smo se srečevali člani SCII Slovenije, te posrečene in vesele druščine pod okriljem Društva novinarjev Slovenije.

Rad je bil z nami in mi z njim na mnogih športnih srečanjih in na marsikaterem ob koncu ni ostal brez medalje, čeprav so bili verjetno bolj dragoceni prešerni trenutki veselega druženja kot uradna priznanja za najboljše na tekma.

Matjaža Tanka je na naših srečanjih redko kdo videl zapetega in čemernega, praviloma pa veselega, z obilo humorja, šaljivih domislic, vedrega. Delil je z nami to svojo dobro voljo, te neugnane, včasih že kar deške norčije, ki pa so bile njemu, čeprav že odraslemu možu, nekako pisane na kožo. Tisto, kar bi pri nekom drugem postalo odveč ali nemara celo zoprno, je bilo pri Matjažu prijazno in prijetno, tovariško in veselo.

Športu se ni odrekel skorajda do zadnjega. Še lani pozno jeseni je z loparjem udarjal žogice na teniškem igrišču, čeprav je sam pri sebi bolj kot mi vedel, da ga bolezen

zmaguje in da zadnje tekme svojega življenja bržkone ne bo mogel dobiti. Tudi v začetku tega leta je bil še z nami, a ne več na igrišču, marveč po našem končanem igranju za mizo klubskega bifeja v ljubljanskem Millenniumu v prijetnem klepetu.

Zdaj bodo ta naša srečanja brez njega, brez njegove vedrine, šal in domislic, ki jih je bil poln in nam jih je razdajal.

Tako kot to žal mora biti, ostajamo brez njega, a nekako tudi z njim, z našim tovarišem in športnim prijateljem. Ostajamo z

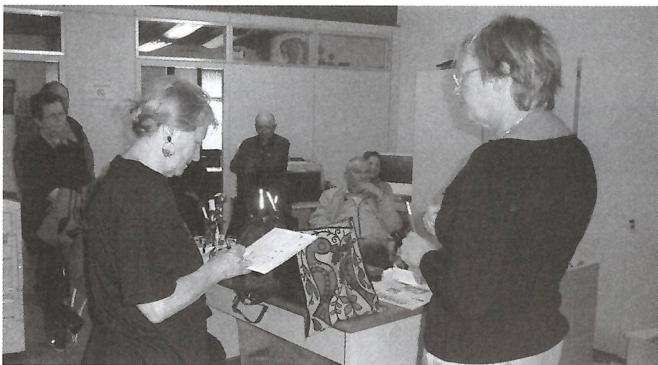
dragocenim spominom na Matjaža Tanka in v vedenjem, da se je vse to zgodilo kruto prekmalu, nepravično in proti razumu.

A tako je, tako se je zgodilo. Dokončno in nepreklicno.

Nam ostaja, da cenimo in spoštujemo to, kar smo imeli z njim, našim športnim kolegom in prijateljem, našim Matjažem veselega lica polnega nasmehov.

Hvala ti Matjaž za vsak nasmeh. Hvala in zgobom!

MARJETA ŠOŠTARIČ

»Je boljše, toda ni najboljše,« je položaj Slovencev v Videmski pokrajini komentirala Jole Namor.

Športnik bo, je soglasno ugotovila račna druština z babico Meto vred, ko je njen vnuček Matevž pri pikadu vse po vrsti ugnal v kozji rog.

Katera faca je bolj sugestivna, Miloševa ali Keltska?

Robi nam je spekel slastne lipane.

KRITERIJ ZADNJEGA SNEGA 2013

Novinarske smučarske race lani niso kolebale, ko se je bilo treba odločiti o kriteriju zadnjega snega brez kaninskega smučišča. Bovcu v moralno podporo smo ga organizirali in izkazalo se je, da je tudi brez smučanja lahko prijetno, zanimivo in poučno.

Zal je bila moralna podpora premalo. Kaninsko smučišče je zaprto in nič ne kaže na njegov preporod. Bovec brez zimskega turizma ne more, kar jasno povede do zaprti hoteli. Med njimi tudi naš legendarni Kanin, kjer ob najbolj prijetnem šanku nikogar več ni. Naši priatelji, ki so izgubili delo, se zdaj s Hitom borijo vsaj za izplačilo neizplačanih plač in odpravnin.

Organizacijska ekipa razmišlja, kako s kriterijem zadnjega snega naprej. Osnovna odločitev je sprejeta: tradicije kriterija zadnjega snega ne bomo prekinili. Kako ga bomo letos izpeljali, pa še ni odločeno. Možna je ponovitev lanskega scenarija s srečanjem brez smučanja in z mnogimi zanimivimi vsebinami in novimi raziskovanji. Morda bi šli vsi skupaj smučati na eno od bližnjih italijanskih smučišč. Se pa bolj nagibamo k temu, da bi ostali v Bovcu in poiškali prenočišče v enem od hotelov, ki še vztrajajo. Morda pa bo hotel Kanin celo spet odprt. Okoli njega hodijo kupci, ki ga bodo morda kupili.

Lanski kriterij zadnjega snega je Bovcu zvesto račno društino popeljal na raziskovalno poučno popotovanje v prastaro mesto Čedad, kjer smo se srečali z dolgoradimi Langobardi, problematiko Slovencev v Videmski pokrajini in težavami novinarskih kolegov, ki delajo pri tedniku Novi Matajur.

Na golf igrišču so člani domačega golf kluba razgrnili načrte, mojstri iz ribiške družine Tolmin so pripravili neponovljivo kulinarično pokušino najbolj slastne soške ribe lipana. Svetovno temovanje v barelah je postreglo s presenečenjem: navrglo je zelo nepričakovana zmagovalca Čepla in Nevo. Slednja je ugotovila, da se ji obrestujejo treningi izpred več desetletij nekje na plazi ob morski obali. V pikadu se je odlično odrezal najmlajši član račne društine, Metin vnuček

Matevž, ki je prejel prvo medaljo v svojem življenju. Športnik bo, so novinarji soglasno modro ugotovili.

Na sobotnem izletu v Čedad, kjer nas je pričakala urednica Novega Matajurja in predsednica SKGZ za Videmsko pokrajino Jole Namor, je račna druština ugotovila, da ni najboljši poznavalec vsakdanjega življenja Slovencev v Videmski pokrajini. Kot je povedala Namorjeva, so razmere seveda spreminja na bolje, vse pa še ni v redu. Za soljanje v dvojezični šoli je veliko zanimanje, širilo se bo v Tipano, tudi v kanalsko dolino. Na drugi strani italijanska država po polžje išče lokacijo za gradnjo nove šole. Učenci hodijo k pouku na več lokacijah. Med obiskom uredništva Novega Matajurja se je razvnela debata o stalnih zapečilih pri plačevanju slovenskih organizacij, med drugim tudi časopisa Novi Matajur. Takrat so bili novinarji Matajurja že tri meseca brez plače, vendar se je pozneje zadeva uredila.

Obisk Langobardskega muzeja je bil za večino pravo doživetje. Pričoveduje o življenju dolgoradcev v Severni Italiji od leta 568 do 776. Eno od 36 vovodstev je bilo v Čedadu. Ogledali smo si langobardske zbirke z redkimi zgodovinskimi najdbami, ki pričajo o vsakdanjem življenju, obrti, umetnosti in pogrebnih navadah starodavnega ljudstva. Bili so pogumni vojščaki in veliki umetniki. Pogumni smo bili pa tudi mi, ker smo se sredi Čedada spustili po ozikh in zdrsnih stopnicah v podzemni svet, v Keltski hiši, ki je še danes uganka za zgodovinarje. Dvorana z izklesanimi sugestivnimi maskami daje slutiti, da je bil to morda nekoč keltski pogrebni prostor.

Vrhunsko kulinarično doživetje so nam pripravili tolminski ribiči. Samo za nas so naredili izjemo in nam spekli avtohtone lipane, ki veljajo za najbolj okusno ribo iz Soče. Kmalu nam je postal jasno, zakaj je ribič Robi vztrajal pri tem, da jih peče sam. Ribe so tako občutljive, da bi pri nestrovni peki vse skupaj razpadlo. Okusne pa so bile takoj zelo, da se nam še vedno cedijo sline ...

NEVA BLAZETIČ

NOVINARJI SO TEKLI OB SAVI

Društvo novinarjev športnikov Slovenije (SCIJ) je tudi letos, četrtič, izkoristilo gostoljubje organizatorjev Teka ob Savi, ŠD Ljubljana-Ježica. Start 21. teka (13. oktobra 2013) so prestavili od ježiškega bazena na hipodrom, proge pa niso doživele večjih sprememb. Organizacijski ekipi je povejeval Karel Lazar, za novinarsko DP sta se trudila Meta Verbič in Venčeslav Japelj.

Med skoraj 200 tekači in tekacicami vseh starosti je bilo 11 novinarjev, tokrat iz vseh štirih tekmovalnih kategorij. Od teh enajstih se jih je kar osem v Stožice pripeljalo iz neLjubljane, najdaljšo pot sta prevozila Večerovca. Vsi so bili tekaško dobro pripravljeni in vedrega razpoloženja, pa leprav to sploh nista bila pogojata start. Njihove napore sta ob generalici Meti pozdravila Đeri Jerman in Križnikov Damjan. Igor Jurič, prevajalec Velike tekaške knjige, je dokazal, da tek obvlada v teoriji in praksi, najboljši dosežek (47:37) na 12-kilometrski proggi pa je uspel mlademu Tržačanu Petru Verču, ki se je odpravil na newyorški maraton. Vsa štiri dekleta so se na progah izkazala, predvsem pa so krepko popestrla dolgočasno moško udeležbo na DP. Priznanja je delila Meta, a ponje nekateri prejemniki niso prišli, ker so bili takrat že (skoraj

Z leve: Bauman, Škrinjar, Jurič, Jaksetič, Verč, Jakše, Jerčič, Verbič.

doma ali v službi – in zato tudi niso na pričajoči fotki.

Izidi: 4 km: **članice:** 1. Tanja Jakše (Dolenjski list); **veterani:** 1. Robert Bauman (Radio Kranj), 2.

Hinko Jerčič (upokojenec); 12 km: **članice:** 1. Klara Škrinjar (Delo); **dame:** 1. Jana Bajželj (Radio Slovenija), 2. Dragica Jaksetič (Delo); **člani:** 1. Peter Verč (Primorske

novice), 2. Uroš Esih, 3. Tit Košir (oba Večer); **veterani:** 1. Igor Jurič (TV Slovenija), 2. Venčeslav Japelj (Ljudstvo tekačev).

VJ

ZAHVALA

SCIJ Slovenija se iskreno zahvaljuje vsem sponzorjem in donatorjem, ki so nam pomagali pri organizaciji našega 47. (23. v samostojni Sloveniji) zimskega srečanja, ko smo se po nekaj več kot desetih letih spet zbrali na Krvavcu:

RTC KRAVEC; Občina Cerknje na Gorenjskem; Petrol, Ljubljana; KRKA, Novo mesto; PS Mercator, Ljubljana; BSH Nazarje; Gorenje Velenje; Premogovnik Velenje; TEŠ Šoštanj; Adria Mobil, Novo mesto; KLS Ljubno; Varia Inžinering Novo mesto; NEK Krško; Andraž, Celje; Rodeo Team; Kmetijska zadruga Šaleška dolina; NT&RC Celje; Grafika Gracer, Celje; Gostilna pri Ančki, Šenčur pri Kranju; Gostilna pri Lojzetu iz gradu Zemono; Čevabdžinice Sarajevo 84; Kaval Group Ljubljana; Žito, Ljubljana; Steyer vina; Pivovarna Laško; Radgonske gorice; Franc Opara, Trebnje; Čaj pri Kekcu – družina Štupar, P&F wineries in Atelje Vokal.

Zahvaljujemo pa se tudi vsem sponzorjem in donatorjem, ki ste omogočili udeležbo ekipe slovenskih novinark in novinarjev smučarjev na 61. zimskem srečanju Mednarodnega SCIJ lani v Švici – Champpery 2014:

Gospodarsko razstavišče, Ljubljana; Gornja Radgona; DELO, Ljubljana; LTO Sotočje, Tolmin; LTO Bovec; Porsche Slovenija; Javna agencija SPIRIT Slovenija in Urad Vlade Republike za komuniciranje.

VSEM ISKRENA HVALA!

Slovenske novinarke in novinarji smučarji zbrani na 47. državnem prvenstvu novinark in novinarjev smučarjev na Krvavcu, od 2. do 8. marca 2014

Zbrana družina pred brunarico pod Brsnino je že prvi večer lanske Kranjske Gore v organizaciji naše Alenke nazdravila s kuhančkom ter z borbenimi napevi.

Napetost pred štartom v Kranjski Gori je bila neizmerna: Ingrid in Marjeta sta komaj čakali, Uha pa si je prizgal še enega »sponzorčka«.

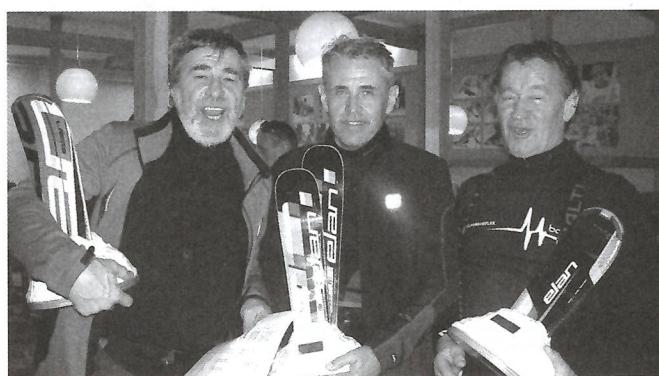
Najboljše med ... Ingrid, Marjeta in Binca.

Trenutek zmagoščanja za Rada, Rajka in Marjana.

Najboljše v svoji kategoriji (z leve) Aljanca, Neva in Darja.

Tudi tile kerlici niso bili švoh: Darko, Grega in Tinček.

noviteknik radio celje